

ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΗ

ΤΑΞΗ Β.
2014-15

1^ο ΤΡΙΜΗΝΟ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Ρωτήσαμε, μάθαμε και ξαναπαίξαμε παιχνίδια του χθες, της γειτονιάς και της αλάνας, με μεγάλη ενεργητικότητα στην αυλή του σχολείου μας, κοντά στη φύση.

Γέλια, χαρά, ομαδικότητα, συνεργασία, φιλία, επικοινωνία, διασκέδαση, άσκηση και βουτιά στο παρελθόν.....

Παραδοσιακά παιχνίδια

- «Φωτιά»
- «Ντανταϊρα»
- «Μηλάκια»
- «Κατσακλίκι»
- «Όλοι μέσα»
- «Τσαφ-τσουφ»
- «Τι μαγειρεύει η μάγισσα»
- «Τσιλίκι»
- «Μακριά γαϊδούρα»
- «Αγαλματάκια»
- «Αγαλματάκια»
- «Βασιλιά-Βασιλιά»

«Μακριά Γαϊδούρα»

(ομαδικό παιχνίδι)

Ομαδικό παιχνίδι που συνήθως παίζεται από αγόρια.

Τα παιδιά πρέπει να χωριστούν σε δύο ίσες ομάδες και αφού αποφασίζουν ποια ομάδα θα τα «φυλάει» αρχίζει η οργάνωση του παιχνιδιού. Από την ομάδα που τα φυλάει, ένα παιδί, η «μάννα», αναλαμβάνει να στηρίζει την μακριά γαϊδούρα και γι' αυτό ακουμπά με την πλάτη, για περισσότερη σταθερότητα, σε ένα τοίχο ή μια κολώνα.

Τα υπόλοιπα παιδιά της ομάδας που τα «φυλάει», το ένα πίσω από το άλλο, πιάνονται γερά μεταξύ τους και σχηματίζουν ένα «διάδρομο» από πλάτες και κρατώντας τα πόδια του μπροστινού παιδιού, είτε κρύβοντας το κεφάλι τους ανάμεσα στα πόδια του παιδιού που βρίσκεται σκυμμένο μπροστά τους, είτε βάζοντας το κεφάλι τους πλάι στα πόδια του μπροστινού για να μη χτυπήσουν.

Πάνω στο διάδρομο αυτό, παίρνοντας φόρα πηδάνε και κάθονται τα αγόρια της άλλης ομάδας, ένα προς ένα.

Αν από το βάρος ή τη φόρα κάποιου σπάσει η «μακριά γαϊδούρα», το παιχνίδι αρχίζει από την αρχή. Αν όμως ανέβει όλη η ομάδα, τότε ο πρώτος που πήδηξε πάνω στη μακριά γαϊδούρα ορίζει κρυφά με τη μάννα έναν αριθμό.

Ύστερα ορίζουν κάποιο από τα παιδιά της μακριάς γαϊδούρας να τον μαντέψει. Αν λοιπόν το παιδί μαντέψει σωστά τότε η ομάδα του κερδίζει και τα φυλάει η άλλη ομάδα. Αν όμως δεν μαντέψει σωστά τότε ξανακάνει τη μακριά γαϊδούρα η ίδια ομάδα και το παιχνίδι συνεχίζεται...

«Τι μαγειρεύει η μάγισσα;»

(ομαδικό παιχνίδι)

Ένα παιδί παίρνει το ρόλο της μάγισσας.

Στη συνέχεια η «μάγισσα» με τη πλάτη γυρισμένη προς τα υπόλοιπα παιδιά, που βρίσκονται σε μια ευθεία αρκετά βήματα πιο πίσω, ακούει τις φωνές τους που την ρωτούν:

«Τι φαί μαγειρεύεις μάγισσα»;

Τότε η μάγισσα απαντά με ένα φαγητό της αρεσκείας της π.χ. φακές.

Αν σε κάποιο παιδί αρέσει αυτό το φαγητό, κάνει ένα βήμα μπροστά, ενώ τα υπόλοιπα παιδιά μένουν ακίνητα.

Σκοπός του παιχνιδιού είναι να μπορέσει κάποιο από τα παιδιά να την πλησιάσει και να την αγγίξει, ώστε να παραμείνει «μάγισσα» και για τον επόμενο γύρο.

Όταν κάποιο παιδί μετά από πολλές ερωτήσεις από μέρους των παιδιών και τις απαντήσεις-φαγητά από μέρος της μάγισσας, πλησιάσει πολύ τη μάγισσα, στην ερώτηση των παιδιών **«Τι φαί μαγειρεύεις μάγισσα»;** αυτή απαντά : **«Κόκκινο αίμα»**. Με την απάντηση αυτή αρχίζει να κυνηγά τα παιδιά με σκοπό να πιάσει κάποιο, από αυτά που τρέχουν για να γλυτώσουν. Αν πιάσει κάποιο γίνεται αυτό «μάγισσα», εάν όχι, τότε παραμένει το ίδιο παιδί «μάγισσα» και το παιχνίδι ξαναρχίζει. Αν βέβαια μπορέσει και την αγγίξει το παιδί που έφτασε πολύ κοντά της πριν το αντιληφθεί, τότε παραμένει η «μάγισσα» και για τον επόμενο γύρο.

«Τσελίκ»

Για το παιχνίδι αυτό χρειάζεται ένα γερό κλαδί και ένα ελαφρύ σκεύος με λαβή ή με κάποια κοιλότητα, ώστε να μπορεί με τη βοήθεια του κλαδιού να κρατηθεί στον αέρα. Σκοπός του παιχνιδιού είναι να κρατήσουμε στον αέρα το σκεύος όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο. Το παιδί που παίζει πετά στον αέρα το σκεύος αυτό και πριν προλάβει να πέσει το πιάνει με το κλαδί και το ξαναπετά ψηλά. Χάνει μόνο όταν δεν μπορέσει να το πιάσει στον αέρα. Όποιος κρατήσει περισσότερο χρόνο στον αέρα το σκεύος ανακηρύσσεται νικητής.

«Κατσακλίκι»

Το κατσακλίκι είναι ένα παιχνίδι που παιζόταν στις αλάνες, σε χώρους δηλαδή ανοιχτούς με τη συμμετοχή πολλών παιδιών και κυρίως αγοριών.

Τα παιδιά χρησιμοποιούσαν δύο γερά και μακριά ξύλα. Το ένα ξύλο έπρεπε να είναι πιο μακρύ από το άλλο.

Ο κάθε παίκτης πετούσε το μικρό ξύλο στον αέρα και το με το μεγάλο το κτυπούσε με δύναμη ώστε να πάει όσο το δυνατόν πιο μακριά. Κέρδιζε αυτός που κτυπώντας το, το έστελνε πιο μακριά.

«Μηλάκια»

Παιχνίδι ιδιαίτερα αγαπητό, γεμάτο κίνηση, σε αγόρια και κορίτσια. Μια μπάλα και μερικά παιδιά μπορούν να ξεσηκώσουν τη γειτονιά από τα γέλια και τις φωνές. Τα παιδιά χωρίζονται σε δύο ομάδες και χαράζουν δυο γραμμές παράλληλες στη γη σε απόσταση 5-6 μέτρων. Η μια ομάδα που διαλέγει να είναι απ έξω, χωρίζεται στη μέση, τα μισά παιδιά πηγαίνουν στη μια και τα άλλα μισά στην άλλη γραμμή και στέκονται αντιμέτωπα. Η ομάδα που έχει επιλέξει να είναι μέσα, στέκεται ανάμεσα στις δυο γραμμές και προσπαθεί να αποφύγει τις μπαλιές που ανταλλάσσουν τα παιδιά που είναι έξω, αφού τα στοχεύουν και προσπαθούν να τα « κάψουν» χτυπώντας τα με την μπάλα. Όποιος «καίγεται» βγαίνει έξω από το παιχνίδι και όταν μείνει ένα μόνο παιδί μέσα, τότε πρέπει να καταφέρει δέκα φορές να τον στοχεύει η έξω ομάδα και αυτό να ξεφύγει τα χτυπήματα. Αν τα καταφέρει τότε η ομάδα του κέρδισε το παιχνίδι. Όταν μάλιστα κάποιο από τα παιδιά της μέσα ομάδας πιάσει την μπάλα, τότε έχουμε ένα «μήλο» που αποτελεί μεγάλο πλεονέκτημα διότι μπορεί να μετατραπεί σε «ζωή» δηλαδή να μπει στο παιχνίδι κάποιος που «κάηκε» ή να παρατείνει τη συμμετοχή του ίδιου στο παιχνίδι στην περίπτωση που καεί μια φορά. Επίσης μπορεί να δοθεί σαν βοήθεια στον τελευταίο του παιχνιδιού που τα «μετράει» για να έχει μια ευκαιρία επιπλέον.

«Φωτιά»

(ομαδικό παιχνίδι)

Το παιχνίδι είναι μια παραλλαγή του γνωστού μας «κυνηγητού» και παίζεται με περισσότερα από 4 παιδιά. Τα παιδιά χωρίζονται σε δύο ισόποσες ομάδες. Κάθε ομάδα έχει τη δική της «πηγή φωτιάς» π.χ. μια κολώνα , τον βραχίονα μιας μπασκέτας κλπ., και συνήθως παρατάσσεται η μια ομάδα απέναντι στην άλλη και σε κάποια απόσταση, ώστε τα παιδιά να έχουν χώρο για να τρέξουν.

Τα παιδιά της κάθε ομάδας πρέπει να ακουμπάνε πολύ συχνά την κολώνα, για να ανανεώνουν την δύναμή τους (πιο πρόσφατη φωτιά). Αφού σιγουρευτούν ότι έχουν περισσότερη δύναμη από την αντίπαλη ομάδα (δηλ. πιο πρόσφατο άγγιγμα στην κολώνα-πηγή φωτιάς), αφήνουν την κολώνα και προσπαθούν τρέχοντας να πιάσουν τους αντιπάλους που έχουν απομακρυνθεί από την δική τους πηγή δύναμης προσπαθώντας κι αυτοί να πιάσουν αντιπάλους. Όποιο από τα παιδιά έχει πιο πρόσφατη φωτιά πιάνει τον αντίπαλό του αφού φωνάξει οπωσδήποτε « **Ζάμπος**» αν δεν προλάβει να επιστρέψει στην κολώνα για να ανανεώσει τη φωτιά του. Όποιος συλληφθεί μπαίνει «φυλακή». Πρόκειται για ένα χώρο κοντά στο σημείο από όπου παίρνει «φωτιά» η ομάδα, ώστε τα παιδιά να μπορούν να τον επιβλέπουν, επειδή η ομάδα του φυλακισμένου θα προσπαθήσει να τρέξει προς τα εκεί και αγγιζοντάς τον και φωνάζοντας τη λέξη «**πήραμε**», να τον ελευθερώσει.

Κερδίζει η ομάδα που θα φυλακίσει τα περισσότερα παιδιά της αντίπαλης ομάδας ώστε να μην μπορεί να συνεχιστεί πλέον το παιχνίδι. Αν από κάποια ομάδα ένας μπορέσει να φτάσει και να ακουμπήσει την αντίπαλη κολώνα και φωνάξει δυνατά «**φωτιά**», τότε το παιχνίδι κερδίζεται αμέσως από την ομάδα του και το σκορ γίνεται 1-0.

«Όλοι μέσα»

(ομαδικό παιχνίδι)

Αυτό το παιχνίδι μοιάζει με το **κρυφτοκυνηγητό**. Παίζεται με τουλάχιστον 6 παιδιά, ώστε να χωριστούν σε δύο ομάδες των τριών. Απαιτείται μεγάλος εξωτερικός χώρος όπως αλάνα ή η έκταση μιας γειτονιάς. Οι δύο ομάδες διαλέγουν με «πέψιτι» ή άλλο τρόπο ποια ομάδα θα «καμήσει», δηλαδή ποιά ομάδα θα τα «φυλάει».

Συνήθως η ομάδα των παιδιών που κληρώθηκαν να τα φυλάνε, στέκονται γύρω από μια κολώνα ή ένα στύλο με κλειστά μάτια και μετρούν όλοι μαζί φωνάζοντας δυνατά πέντε-πέντε μέχρι το τριακόσια περίπου, ώστε να δώσουν τη δυνατότητα στην άλλη ομάδα να μπορέσει να κρυφτεί.

Μόλις τελειώσει το μέτρημα, τα παιδιά φεύγουν από την κολώνα και προσπαθούν να εντοπίσουν τους κρυμμένους. Οι κρυμμένοι πάλι, δεν βγαίνουν ώστε να τους πλησιάσουν πολύ οι άλλοι που τα «φύλαγαν», για να μπορέσουν εύκολα να τους πιάσουν. Αρχίζει τότε το κυνηγητό και τα παιδιά που τα «φύλαγαν» τρέχουν να μπουν στο χώρο που έχουν χαράξει γύρω από την κολώνα, για να σωθούν. Η ομάδα που κρυβόταν δεν επιτρέπεται να πατήσει στο χώρο γύρω από την κολώνα γιατί τότε θα τα «φυλάξει» αυτή.

Βέβαια αν εντοπίσουν αυτοί πρώτοι κάποιον από τους κρυμμένους και προλάβουν να φτάσουν στην κολώνα και φωνάξουν δυνατά **«όλοι μέσα για τον»** πχ. Δημήτρη, τότε ο Δημήτρης βγαίνει από το παιχνίδι και περιμένει την εξέλιξη του παιχνιδιού. Αν πάλι στην προσπάθεια αυτή το παιδί πει κάποιο άλλο όνομα λανθασμένο τότε λένε:

«έσπασε η λαήνα» και κερδίζει η ομάδα που κρυβόταν.

Έτσι τα «φυλάνε» πάλι οι ίδιοι.

«Τσαφ-τσουφ»

(Λάστιχο)

Το παιχνίδι παίζεται με τρία άτομα και ένα λάστιχο δεμένο από το τις δυο του άκρες.

Τα δύο παιδιά στέκονται απέναντι το ένα στο άλλο, σε απόσταση 1,5-2 μέτρα, ανάλογα με το μήκος του λάστιχου και όπως είναι δεμένο, περνούν το λάστιχο στους αστραγάλους τους με τα πόδια λίγο ανοιχτά. Το τρίτο παιδί έχει το ένα πόδι μέσα στο πλαίσιο που σχηματίζει το λάστιχο με τη βοήθεια των ποδιών των άλλων δύο και το άλλο πόδι έξω από το λάστιχο.

Ένα παιδί από τα τρία παιδιά τραγουδά :

«Τσαφ- τσουφ, το τρένο περνά, μέσα , έξω, πατά».

Στο «τσαφ» το παιδί που παίζει πρέπει να βάλει το πόδι απ' έξω μέσα στο λάστιχο και το πόδι που έχει μέσα έξω. Το ίδιο κάνει και στο «τσουφ». Τα ίδια βήματα γίνονται και στις λέξεις «τρένο» και «περνά». Όμως στο «μέσα» πρέπει να μπουν και τα δυο πόδια μέσα στο λάστιχο με πηδηματάκι, ενώ στο «έξω» και τα δυο πόδια πρέπει να βγουν έξω με τον ίδιο τρόπο.

Τσαφ-τσουφ

Στο άκουσμα της λέξης «πατά» πρέπει με ένα πηδηματάκι να πατήσει και τις δυο μακριές πλευρές του λάστιχου.

Αυτή τη διαδικασία ακολουθεί το παιδί και στους επόμενους γύρους που το λάστιχο –αν ολοκληρωθεί επιτυχώς ο προηγούμενος κύκλος- κρατιέται με τα πόδια σε διάσταση και αργότερα ανεβαίνει στο ύψος των γονάτων... Το παιχνίδι συνεχίζεται με το λάστιχο στο ύψος των ισχίων, της μέσης και τελικά φτάνει στο ύψος της μασχάλης. Τώρα όμως τα βήματα και το τραγούδι αλλάζουν.

Σαν τραγούδι χρησιμοποιούμε τώρα τις μέρες της εβδομάδας Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη κλπ, ενώ αντί για βήματα, κλείνει το παιδί με τα χέρια του το λάστιχο, στο άκουσμα κάθε μέρας. Τέλος, όταν το λάστιχο φτάσει στο ύψος του λαιμού, έχουμε τις ίδιες κινήσεις στα χέρια όμως τώρα ακούγονται, αντί για τις μέρες της εβδομάδας, οι μήνες του έτους πχ Ιανουάριος, Φεβρουάριος κλπ.

«Αγαλματάκια» (1)

(ομαδικό παιχνίδι)

Το παιχνίδι αυτό παίζεται σε ανοιχτό χώρο και χρειάζεται αρκετά παιδιά για να είναι διασκεδαστικό.

Ένα από τα παιδιά κάνει τη «μάννα».

Η «μάννα» πιάνει ένα- ένα παιδί και κρατώντας το από το χέρι προσπαθεί να το περιστρέψει γύρω της. Ύστερα από κάποιες στροφές η μάννα αφήνει το χέρι του παιδιού που περιέστρεφε και αυτό σταματά παίρνοντας μια πόζα άλλοτε αστεία, άλλοτε περίεργη.

Αφού επαναλάβει για το κάθε παιδί την ίδια διαδικασία και όλα τα παιδιά πάρουν από μια πόζα, πρέπει να διαλέξει ένα παιδί -την πιο καλή κατά τη γνώμη της πόζα - το οποίο θα γίνει η νέα «μάννα» για τον επόμενο κύκλο του παιχνιδιού. Έτσι αρχίζει να λέει:

«Απ όλα τα άνθη του βουνού μ' αρέσει η Μαργαρίτα κι απ' όλα τα αγάλματα μ' αρέσει η... π.χ. η Μαρία.»

Τότε παίρνει τη θέση της «μάννας» η Μαρία και το παιχνίδι συνεχίζεται.

«Αγαλματάκια» (2)

(ομαδικό παιχνίδι)

Παίζεται από ομάδα παιδιών αφού προηγουμένως οριστεί το παιδί που θα τα «φυλάει».

Το παιδί λοιπόν αυτό τα «φυλάει» στον τοίχο λέγοντας τους παρακάτω στίχους:

«Αγαλματάκια ακούνητα, αγέλαστα, αμίλητα, είναι μέρα ή νύχτα;»

Τα υπόλοιπα παιδιά είναι πίσω του και αρκετά μακριά του.

Αν απαντήσουν: «νύχτα», τότε μπορούν να κάνουν ότι θέλουν όπως να κουνιούνται, να χορεύουν, να τραγουδούν, να περπατούν κλπ. Αν όμως απαντήσουν «μέρα», τότε το παιδί που τα φυλάει γυρνάει προς αυτά. Τώρα πια μπορεί όχι μόνο να περπατήσει ανάμεσα τους, αλλά και να τους πει οτιδήποτε για να τα κάνει να γελάσουν. Όποιος κουνηθεί, μιλήσει ή γελάσει, χάνει και ή βγαίνει από το παιχνίδι και το παιχνίδι συνεχίζεται έως ότου μείνει ένα παιδί στο τέλος και νικητής, ή αμέσως αλλάζουν ρόλο με το παιδί που τα «φυλούσε» ανάλογα με τους κανόνες που έβαλαν στο παιχνίδι.

«Ντανταήρα»

Για να παίξουμε την «Ντανταήρα» χρειαζόμαστε 2 ομάδες που να έχουν τον ίδιο αριθμό παιδιών.

Η μια ομάδα τα “φυλάει” και η άλλη κρύβεται.

Η ομάδα που τα “φιλάει” προσπαθεί να βρει τα παιδιά από την ομάδα που κρύβονται.

Σκοπός της ομάδας που τα φυλάει είναι να βρει τους κρυμμένους χωρίς να πιαστούν από αυτούς, γιατί οι κρυμμένοι μπορούν να τους πιάσουν και να κερδίσουν το παιχνίδι πιάνοντας έστω και έναν. Η ομάδα που τα «φυλάει», «φτύνει» - για κάθε παιδί που βρίσκει- στο σημείο που τα φυλούσε, δηλαδή στην κολόνα που επέλεξαν σαν αφετηρία του παιχνιδιού τους.

Όταν κάποιος “φτύσει” για κάποιο κρυμμένο αφού πρώτα τον δει, τότε ο κρυμμένος βγαίνει από το παιχνίδι μέχρι το τέλος του γύρου.

«Βασιλιά, βασιλιά!»

Ομαδικό παιχνίδι που παίζεται σε ανοιχτό χώρο. Ένα παιδί κάνει το «Βασιλιά» και στέκεται απέναντι από τα υπόλοιπα. Αυτά τον πλησιάζουν και ακολουθεί ο παρακάτω διάλογος:

-Βασιλιά, βασιλιά με τα δώδεκα σπαθιά! Τι δουλειά;

- Τεμπελιά.

- Τεμπελιά; Γρήγορα δουλειά!

Τα παιδιά προσπαθούν να δείξουν, αφού προηγουμένως έχουν συνεννοηθεί, με νοήματα και κινήσεις στον βασιλιά, τη δουλειά που αποφάσισαν από πριν, πως κάνουν. Ο «βασιλιάς» τώρα πρέπει να μαντέψει τη «δουλειά» και μόλις μαντέψει σωστά, πρέπει να τρέξει να πιάσει ένα από τα παιδιά, τα οποία αρχίζουν να τρέχουν για να του ξεφύγουν, ώστε να παραμείνει ο ίδιος «Βασιλιάς». Διαφορετικά όποιος πιαστεί, κάνει αυτός το «Βασιλιά».

2^ο τρίμηνο

Πεζοπορία

Περπατώντας γνωρίσαμε τον τόπο μας.

Πεζοπορία μέσα στη Ξυλαγανή, ως τον Άγιο Κωνσταντίνο με τα αιωνόβια πλατάνια και το γραφικό εκκλησάκι, καθώς και στα γύρω υψώματα, μας επέτρεψε να ασκηθούμε, να περπατήσουμε σε μονοπάτια πρωτόγνωρα, να αφουγκραστούμε και να επικοινωνήσουμε με τη φύση και μεταξύ μας, να γνωρίσουμε τον τόπο μας και να μοιραστούμε εμπειρίες ξεχωριστές.

Τα χρώματα της φύσης και οι εναλλαγές τους, οι ήχοι των ρυακιών, των πουλιών και των μικρών ζώων που συναντήσαμε στις εξερευνητικές διαδρομές μας, άγγιξαν ευαίσθητες χορδές του ψυχισμού μας. Η πεζοπορία στον αρχαιολογικό χώρο της Μαρώνειας, μέσα στον οικισμό, αλλά και στις παρυφές του Ίσμαρου, μας έπεισαν για τις ομορφιά του τόπου μας και την αναγκαιότητα να έρθουμε πιο κοντά στη φύση, να της δώσουμε το χώρο που αρμόζει στη ψυχή μας με ένα εναλλακτικό τρόπο άσκησης και ζωής κοντά της.

Πεζοπορία στη Μαρώνεια

Πεζοπορώντας στη Μαρώνεια είχαμε την ευκαιρία και τη χαρά τόσο να ασκηθούμε μέσα σε ένα ιδανικό περιβάλλον πλημμυρισμένο στο πράσινο των ελαιώνων, στις παρυφές του Ισμάρου, όσο και να γνωρίσουμε το γραφικό αυτόν οικισμό, την αρχιτεκτονική, την ιστορία και την παράδοσή του.

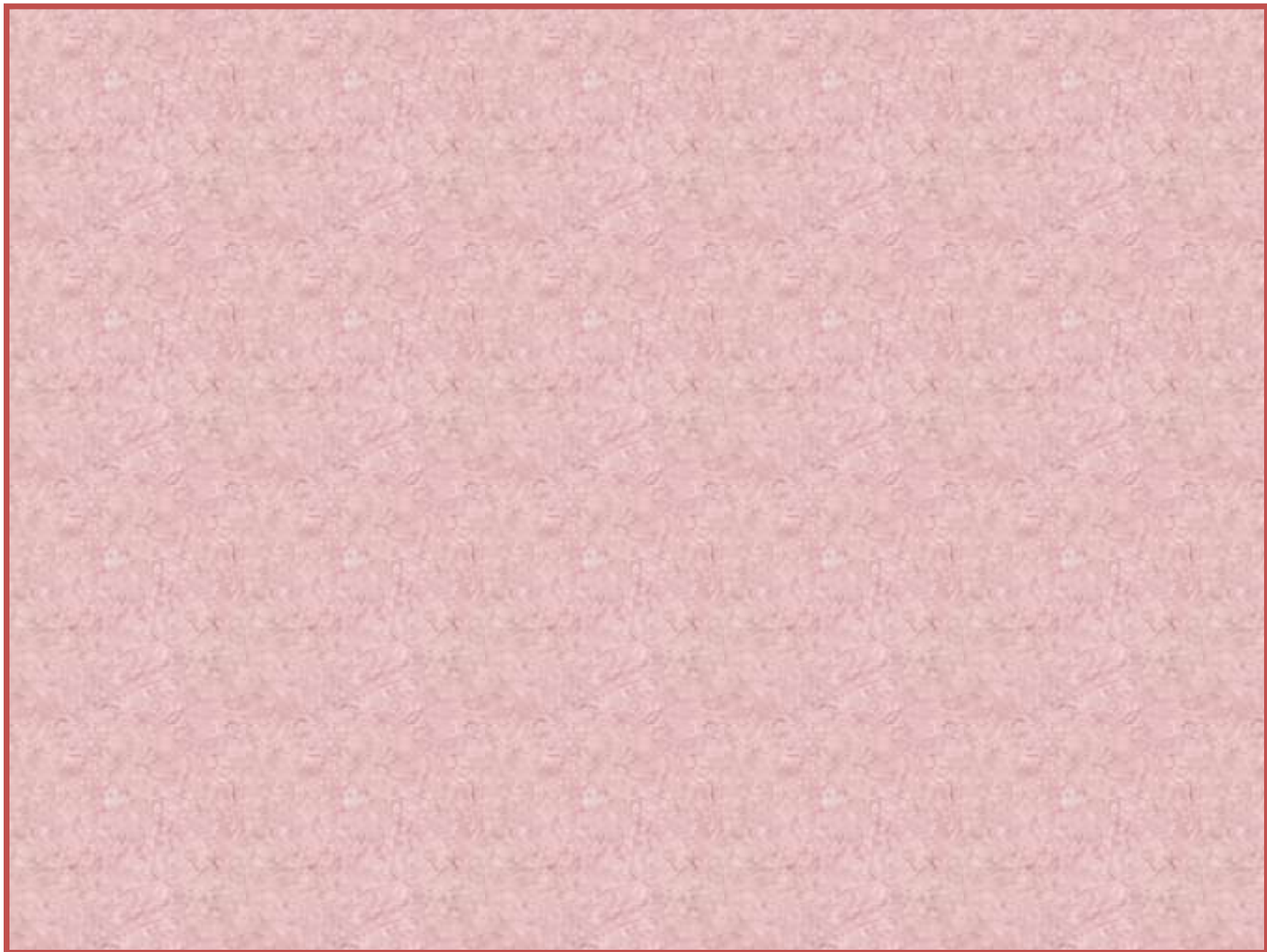

Ζωγραφίζοντας τη κατάφυτη από ελιές Μαρώνεια

3^ο τρίμηνο

Η αυλή του σχολείου μας

Η άνοιξη έφτασε και ο πιο αγαπημένος χώρος του σχολείου μας, μας καλεί να τον χαρούμε. Γέμισε το προαύλιο μας με χρώματα της φύσης από τα αγριολούλουδα και τα χόρτα.

Ο χειμώνας φεύγοντας από την άλλη, άφησε κι αυτός τα σημάδια του παντού.

Έωρα για δουλειά, στο μέτρο του δυνατού βέβαια.

Καθάρισμα, αποψίλωση και περιποίηση των δένδρων της αυλής.

Ασβέστωμα των κορμών των δέντρων της αυλής του
σχολείου μας, για προστασία και ομορφιά.

Ο καθένας με πολλή διάθεση προσέφερε σ' αυτή την προσπάθεια όσο περισσότερο μπορούσε, όπου χρειαζόταν.

Φρεσκάρισμα με βερνίκι για συντήρηση και προστασία

...και δεν έμεινε πεταμένο χαρτάκι στην αυλή!

...και ιδού το αποτέλεσμα!

Προβολή των δραστηριοτήτων μας

Γυμνάσιο Ξυλαγανής

Σχολ. έτος 2014-15

Καλό καλοκαίρι

Μουσική: Michael Jackson - Earth Song

Μάιος 2015